

saaledes at de ikke kunne bruge deres Ande, og det er — ja, jeg tør ikke bruge det Ord, der læg mig paa Læben, — det er en Feil og en Synd.

Krigsministeren: Uagtet Tiden er meget fremrykket, troer jeg dog ikke at burde lade det høie Thing gaae hjem under Indtrykket af den ærede sidste Taler's Ytringer. Det ærede Medlem er ikke ganske rejsfærdig, hverken imod Krigsministeren eller imod den Commission, af hvilken han har været et fremragende, om end et dissenterende Medlem. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg i høi Grad har paafjønnet den Saglundskab og Iver, hvormed den ærede sidste Taler har behandlet hele denne Sag. Den ærede Taler seer altid bort fra de Punkter, hvori vi samstemme, og foretrækker derimod at hæfte sit Blik paa de Punkter, hvori vi ere forskjelligte, og det er det, der har bragt ham til at opfatte saavel Ministeriets som ogsaa Forsvarscommissionens Fleertals Forslag, som om de slet ikke indeholdt nogen Anerkjendelse af hans virkelig i mange Henseender smukke Tanke, og det er derfor, at jeg vil benytte denne Leilighed til at udtale min Anerkjendelse af den Iver, hvormed det ærede Medlem har behandlet denne Sag; men der er jo den Omstændighed ved smukke Tanker, at det er vanskeligt at finde Folk, som kunne bringe dem til Udførelse. Den ærede Taler er ilet noget forud for sin Tid, og jeg troer, han har fuldkommen Ret, naar han antydede, at den Krigsminister ikke lever, som heelt og holdent kan udføre hans Tanke; jeg troer, at den ærede Taler maa nøies med, at hans Tanke for en Deel bliver udført, og derved vil allerede være Meget vundet. Den ærede Taler har lagt megen Vægt paa, at Rekrutterne skulle uddannes i Leire, men derimod er der fra alle Sider gjort den Indvending, at det vilde blive overmaade kostbart. Jeg har truffet Foranstaltning til fuldkommen usigtigt at faae oplyst, hvilke Beskostninger Gjennemførelsen af den ærede Taler's Plan vilde medføre; man kunde sige, at Bevistbyrden i den Henseende paalaa det ærede Medlem; men da Krigsbestyrelsen uden Tvivl har Lethed ved at forstaae sig saadanne Op-

lysninger fuldkommen paalideligt, saa har jeg ikke villet undrage mig det Arbejde, der er forbundet dermed. Jeg troer, at den ærede Taler hænger for meget ved sine Vndlingsideer; der er ikke noget Medlem af Forsvarscommissionen, som jo har maattet opgive saare Meget af det, han ønskede og ansaae for det Rigtige og Nødvendige, og det Samme har været min Lod. Jeg har ved Udarbejdelsen af det Lovforslag, der foreligger Dem, maattet gjøre Afkald paa Meget af hvad jeg ansaae for at være særdeles ønskeligt; men naar der overhovedet skal komme Noget ud af hele denne Sag, saa er det derved, at Enhver især opgiver Noget, thi uden det vil det være umuligt at enes, og jeg troer, at den ærede Taler hænger altfor fast ved sin eiendommelige Opfattelse. Det forekommer mig, at han heller ikke er ganske rejsfærdig, naar han udtaler, at Krigsbestyrelsen eller Regjeringen ikke har den fornødne Tillid til Reserveofficerinstitutionen, eller, som det nu hedder, til Secondlieutenanterne. I den Henseende er Regjeringens Forslag fuldkommen det samme som Forsvarscommissionens, og jeg troer at burde bemærke, hvad jeg tidligere har haft Leilighed til at udtale, at man dog maa begynde med en Begyndelse. Vi maae begynde med at uddanne disse hjemforlovede Befalingsmænd, og naar vi have en Stamme af dem, saa vilde vi uden Tvivl kunne formindste Stammen af de faste Befalingsmænd, men der maa finde en Overgang Sted. Jeg tilstaaer, at den ærede Taler vistnok anseer mig for at have meget forældede Anskuelser, (B. Christensen: Nei!), men jeg maa knytte det Nye til det Gamle. Jeg troer ikke, at nogen Regjering vilde kunne forsvare saaledes at gaae ud paa noget aldeles Nyt; man maa danne en Overgang, naar man vil gaae nogenlunde sikkert, og jeg er overbevist om, at den ærede Taler ikke vil finde en paalidelig Mand, der vil paatage sig Ansvar for paa eengang at gennemføre saadanne Reforme, paa hvilke man ikke har noget Exempel i andre Lande, og for hvilke vi slet ikke her have noget Tilnærmingspunkt, nogen Basis eller nogen Erfaring. Jeg troer, at det, som den ærede sidste Taler anseer for at være en Mangel ved Ministeriets Forslag, netop er en Fordeel, nemlig det, at